

Радујмо се и радимо увек знајући да је све Божје и да је дар од Бога

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 20. септембра 2026. године на освећењу цркве Светог архиђакона Стефана у Новој Пазови

Високопреосвећени Митрополите ове богоспасаване епархије, домаћине и духовни оче православног српског народа у Срему, браћо архијереји, часни оци и најдража духовна децо, децо Светог Саве,

Господ нас је благословио и сви ми који смо данас овде сабрани то не само да знамо него и читавим својим бићем осећамо, јер нема ништа благословеније од тога да се браћа сабирају са својим сестрама, а и сестре са својом браћом, и сви заједно на једном месту. Али сабрање које се одвија да бисмо се сабирали са Господом нашим, да бисмо ми будући једно са Њим постали једно међусобно – то је тек благослов над благословима! Јер то и такво сабрање јесте овде и сада, тиче се нашег историјског бивствовања и живота, али то и такво сабирање јесте продор у вечност и истовремено присуство вечности међу нама.

Зато смо, браћо и сестре, благословени данас, јер са нама не само да су наши

рођаци, наши пријатељи и комшије, са нама су и сви из рода нашег који су нашли себе у Господу Христу. Са нама је најпре Свети Сава, јер он нас је увео у породицу Божју. Он је од нас начинио да будемо сродници Христови и он је учинио од нас да Христос – Јеванђеље Његово и Православна Црква – буде не само оквир у којем живимо, него да наша православна вера прожима све у нашем животу, нашу мисао, нашу реч, наше дело и да, једном речју, православље уобличи све оно што смо били, што јесмо и што – ми то добро знамо – бићемо до краја света и века.

Разне олује, спољашње и унутрашње, покушавале су да помету и да избришу са лица земље оно што српски православни народ, што светосавски народ, што светотазаревски народ, што народ Светог ђаконa Авакума, Светог владике Николаја и Светог аве Јустина, што тај народ јесте и оно чиме се тај народ обележио овде у историји, али и уписао у вечност. То су разне олује и многи земљотреси покушавали да учине. Може бити наизглед да је свака од њих оставила свога трага, али после њих изнова се обнављао наш народ у духу, у Духу Светом, у православној вери. Постајао је снажнији и јачи, постајао ближи Богу и постајао јединственији.

Тако је, дакле, било, тако јесте и тако ће – знамо, браћо и сестре, својом православном вером – бити док је света и века. Јер наш темељ није темељ људски. Наш темељ је Господ наш Исус Христос, а Он је Почетак и Крај. Све је од Њега и све је у Њему.

Он све дарује, а то сведочи управо и данашња прича из Јеванђеља, у којој видимо једног господара. Ништа друго тај господар није него икона Бога Живога који даје таланте, који заправо поверава своје одређеним људима. Једноме даје пет таланата, другоме даје два, трећем даје један. И видели смо: прва двојица су умножили дарове које су добили од Бога, тј. оно што им је поверио Бог од себе, оно што је Божје и што им је дао они су умножили и добили су још двоструко. А онај који је добио један талант, он је закопао то што је добио као дар, закопао је то што му је поверено да умножи и господар му је узео и оно што је добио.

Дакле, браћо и сестре, све што имамо, све што јесмо – све је дар Божји. Штавише, Бог нам је поверио. Имаш ли памети? Бог ти је поверио памет да је употребиш разумно, да је употребиш тако што ћеш показати да си човек Христов, а то значи да имаш љубави. Дао ти је памет да служиш њом ближњима. Имаш ли иметка? Ако имаш, Бог ти је дао! Бог ти је поверио то што је твоје. Ниси га имао онда када си са плачем и болом дошао на овај свет. Бог ти је дао. Дао ти је могућност, знање и способност, али и устројио

околности да оно што је твоја вештина, твоје образовање и твоја способност може да уроди плодом. Јер засигурно нити си најпааметнији, нити си најспособнији, нити си најлепши, нити си најславнији. Увек има неко изнад тебе. Али Бог ти је поверио то што имаш да би га умножио и онда потврдио и показао да разумеш да те Бог воли и да зато што те Бог воли ти треба да волећи Њега волиш и друге. Дакле, да није важно најпре то шта ти је Бог дао, мораш знати да ти је Он дао, али важно је шта си ти учинио да то што ти је дао не украдеш, не присвојиш само за себе, него да га умножиш и онда узвраћаш Богу тако што показујеш да делиш и дајеш и другима.

Ево, Господ нам је дао да будемо храм Духа Светога, ми, свако од нас, али Господ нам је дао и да служимо свету Литургију. Дао нам је да зидамо храмове, као што је овај прелепи, дивни храм у Новој Пазови, који је обликован умећем архитекте, сазидан вештином мајстора, али и подигнут од почетка до краја љубављу и разумевањем да је дар добио Раденко, који је разумео да је дар добио, разумео је да све што има јесте Божје. Разумео је да му је то Бог поверио. И шта вели ова прича? Када се господар обраћа двојци који су умножили, а не ономе који је закопао, запоставио и није употребио дар – дакле, можемо употребити и неупотребити дар, а овај га није употребио – господар њима каже: У малом си ми био веран – дакле, користити дар значи бити веран Богу – и зато ћу те над великим и многим поставити и учини славним и часним. Дакле, разумети да је све дар од Бога значи имати поверење у Бога, и даље, имати веру и одатле узвраћати. Наш брат Раденко, како говори његово дивно име, и радује се и ради, а увек знајући да је све управо Божје и од Бога.

Зато, браћо и сестре, данас смо благословени најпре благословом Божјим, а онда љубављу Вашег Митрополита и нашег брата Василија који, говоримо то искрено, не жалећи себе, као младић, свуда и на сваком месту где је потребно Цркви и где је душа жива хришћанска својом речју, својим присуством, својом молитвом и својим загрљајем стиже да увери, докаже и покаже да међу нама постоји заједница Цркве, Цркве Христове, заједница Светог Саве и заједница Божја и да је само потребно да то доживимо и разумемо и да ничим својим – својом тврдоглавошћу, самовољом, мржњом међусобном – не спречавамо благослов и благодат Божју да дејствује у нама. Нема већег проклетства од мржње. Мржња те чини да си сам, мржња те чини да си немиран, мржња те чини да будеш разбијен, да не осећаш лепоту и радост благослова Божјег.

Благословени смо, дакле, благословом Владике сремског, благословом и

молитвама браће архијереја који су дошли са разних страна, а најпре и изнад свега љубављу вашом, браћо и сестре који данас живите у Новој Пазови, ношени разним ветровима на ово место да будете и останете оно што јесте, да се увек и свагда сабирамо у храму Божјем како бисмо, служећи свету Литургију, могли да славимо нашег Спаситеља, Господа Исуса Христа, Сина Божјег, и Његовог Оца и Духа Светога сада и увек и у векове векова. Амин. Живели и нека је срећан и благословен данашњи дан!

spc.rs